

РОЗДІЛ 2

СВІТОВЕ ГОСПОДАРСТВО

І МІЖНАРОДНІ ЕКОНОМІЧНІ ВІДНОСИНИ

УДК 339.9

Бондарець М. В.Інститут всесвітньої історії
Національної академії наук України

АНТИКРИЗОВА КОНЦЕПЦІЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ: ПРІОРИТЕТИ РЕФОРМ

У статті розглянуто антикризові концепції та відповідні стратегії модернізації провідних країн та України. Акцентовано увагу на практичних стратегіях реформування соціально-економічного розвитку та дослідженні їх ефективності у практиці державного антикризового менеджменту. Доведено, що модернізація економіки України повинна відповідати пріоритетам концепцій сталого та людського розвитку.

Ключові слова: глобальна системна криза, модернізація, антикризова концепція, соціально-економічний розвиток, новий технологічний уклад.

Актуальність проблеми. Після набуття незалежності в Україні фактично не було прийнято узгодженої концепції та відповідної стратегії національного розвитку, що призвело до відсутності ефективної державної соціально-економічної політики, відчуженню політичної еліти від інтересів суспільства, непрофесійності та корумпованості політиків, державних службовців та судової влади. Глобальна фінансова криза, яка розпочалася у 2008 р., загострила проблему невідповідності соціально-економічної політики держави реаліям глобального розвитку. Ця проблема набула ще більшої актуальності у зв'язку з євро інтеграційними прагненнями України, зворотна ринкова трансформація якої від тотально-державної економіки до ринкової економіки в результаті вкрай слабкого стратегічного менеджменту на рівні держави, регіонів і корпорацій відкинула Україну з числа надрозвинутих індустріально-аграрних держав в число країн-деградантів, країн з найбільшим населенням в Європі. В умовах системної кризи України повинна зробити свій остаточний стратегічний вибір на користь європейської інтеграції, підвищення міжнародної конкурентоспроможності, збалансованого та сталого інноваційного розвитку, розробити власну концепцію антикризового соціально-економічного розвитку та модернізації економіки.

Аналіз досліджень і публікацій. Протягом останніх років проблемам модернізації економіки присвячено декілька досліджень і опубліковано ряд наукових праць, що стосуються як загальних закономірностей і тенденцій розвитку світової економіки в умовах глобалізації, так і власне аспектів інноваційного розвитку, антикризового управління та напрямів підвищення конкурентоспроможності економіки. В українській економічній літературі цим проблемам присвячені роботи О. Білоруса, А. Кінаха, В. Геєця та ін. Серед зарубіжних дослідників можна виділити М. Любушина, М. Делягіна, С. Губанова, А. Амосова, С. Кігельмана.

Проблеми формування ефективних стратегій безпечного соціально-економічного розвитку країн з транзитивною економікою (в тому числі – України) у своїх працях вирішують В. Геєць,

А. Гальчинський, В. Семиноженко, А. Філіпенко, С. Юрій, Є. Савельєв, В. Будкін, М. Дудченко. Структурну та інвестиційно-інноваційну політику в рамках стратегій модернізації економік перехідного періоду досліджують А. Задоя та В. Білоцерківець.

Імперативи безпечного соціально-економічного і гуманітарного розвитку, структурної і інституційно-аналітичної модернізації російської економіки, вибору посткризової концепції розвитку досліджено в працях російських вчених В. Губанова, В. Наймушина. Глибокий аналіз концепцій промислової політики та її складової – неоіндустріалізації здійснено російськими дослідниками О. Романовою та Ю. Лавриковою.

Вченими ІСЕМВ НАН України, зокрема О.Г. Білорусом, О.В. Зернецькою, Т.І. Пергою, М.В. Бондарець, В.М. Литвиненком та іншими, сформовано оригінальні стратегічні концепції підвищення міжнародної та глобальної конкурентоспроможності України в єдиному взаємопов'язаному комплексі економічного, соціального, екологічного, інформаційно-комунікаційного напрямів розвитку, інституційної і структурної модернізації та конкурентної інтеграції економіки країни в європейській системі і структури та в глобальну економіку.

Проте ця тематика розробляється здебільшого за окремими, загальними напрямками. Разом з тим бракує комплексних досліджень щодо державного антикризового управління та концептуальних засад модернізації та реформування національних економік, зокрема України, в умовах глобальної системної кризи.

Метою статті є виокремлення антикризових стратегічних концепцій та дослідження їхньої ефективності у практиці державного антикризового менеджменту для обґрунтування концептуальних засад модернізації та реформування України.

Виклад основного матеріалу. В умовах глобальної системної кризи провідні країни, країни, що розвиваються і є трансформаційними, та інші групи країн на державному рівні прагнуть розробити антикризову концепцію та стратегії її реалізації, що дозволить і в кризових умовах здійснювати, хоча і повільний, соціально-економічний розвиток. Особливістю сучасної кризи є те, що провідні

та транзитивні країни нерівномірно входять і виходять з системної кризи: транзитивні країни першими входять і останніми з неї виходять [1, с. 5].

Якщо намагатися спрогнозувати наслідки нової хвилі фінансово-економічної кризи для світової економіки, то ними можливо будуть: знецінення значної частки фінансового капіталу, девальвація долару і втрата їм положення єдиної світової резервної валюти, регіональна фрагментація світової валютно-фінансової системи [2]. Після структурної перебудови світової економіки на основі нового технологічного укладу відбуватиметься перетік фінансових коштів у виробництва та технології нового укладу. Для того щоб відставання від світових лідерів не стало ще більшим, Україні в кризових умовах треба продовжувати структурне реформування та модернізацію економіки на основі стратегії довгострокового соціально-економічного розвитку.

Однією з головних стратегій (концептуальних положень), спрямованих на подолання системної фінансової кризи в Україні, має стати стратегія формування національної інвестиційної системи, яка повинна забезпечити фінансування позабюджетних державних цільових програм, кредитування перспективних підприємств промислової сфери та аграрного сектору, що опановують та втілюють технології і виробництва нового технологічного укладу. Для цього має бути створена система цільового управління грошової пропозицією, при формуванні якої можна скористатися досвідом провідних та трансформаційних країн. Наприклад, через здійснення емісії під векселя виробничих підприємств шляхом рефінансування комерційних банків, як це відбувалося у післявоєнний період в країнах Західної Європи, або у Китаї – емісії державних банків під узгоджені плани щодо модернізації виробничих підприємств. Можна також запозичити досвід фінансового планування Індії і провести емісію під пріоритетні напрями соціально-економічного розвитку, або досвід управління кредитними потоками Японії – для здійснення емісії під державні пріоритети.

Отже, в умовах кризи України необхідно сконцентрувати зусилля на розширенні внутрішнього ринку (над цією проблемою працює сьогодні Китай), структурній перебудові економіки на основі нового технологічного укладу, створенні самодостатньої інвестиційної системи, що має спиратися на внутрішні джерела грошової пропозиції. При цьому необхідним стає формування державної соціально-економічної політики, спрямованої на фінансову підтримку пріоритетних галузей, малого підприємництва, стимулювання попиту на товари внутрішнього виробництва, створення системи рефінансування комерційних банків під кредитні зобов'язання виробничих підприємств. Більш конкретно у руслі цього напрямку державі необхідно створити умови, за яких буде здійснюватися:

- довгострокове кредитування підприємств, що працюють над розробкою та опануванням новітніх технологій в перспективних напрямках економічного зростання;

- фінансування науково-дослідницьких інститутів та колективів, працюючих над створенням нових технологій та їх практичною реалізацією;

- необхідне та достатнє фінансування вузів, що готують спеціалістів відповідного профілю та колективів вчених, які працюють в ключових напрямках становлення нового технологічного укладу, для реалізації їх творчого та освітнього потенціалу;

- кредитування фірм та компаній з метою проведення НДДКР, пов'язаних з розробкою й опануванням нових технологій та забезпечення їхнього доступу до державно регульованих ринків збуту продукції;

- забезпечення доступу суб'єктів господарювання до науково-технічної інформації, що відноситься до сфери новітніх технологій та нового технологічного укладу.

При розгортанні нових сценаріїв системної глобальної кризи соціально-економічний розвиток України залежатиме як від зовнішніх факторів, так і від ефективної внутрішньої політики. При плануванні антикризової політики треба приділяти особливу увагу подальшому розвитку інтелектуального потенціалу суспільства як головному фактору, що визначатиме науково-технічний прогрес, та підвищенню якості людського капіталу, на розвиток якого в провідних країнах спрямовується значна частка національного доходу.

Для реалізації модернізаційної стратегії створення ядра нового технологічного укладу в Україні вже є наявними ряд важливих передумов:

- високий рівень освіти населення;
- розвинутий науково-технічний потенціал;
- значний кадровий потенціал в науково-технічній сфері;

- існування виробничо-технологічних структур з деяких напрямів сучасного і новітнього технологічних укладів, наявність власних передових наукових шкіл, унікальної науково-експериментальної бази;

- наявність потужних фінансових компаній, які зацікавлені у диверсифікації діяльності через вихід на глобальні ринки високотехнологічних товарів та послуг;

- формування ustalених наукових колективів, що мають системний досвід розробки складних науково-технічних виробів відповідної якості;

- активна участь вітчизняних вчених в міжнародному науково-технічному співробітництві, що забезпечує широкий доступ до новітніх досліджень та розробок.

Для подальшої реалізації цих передумов з метою здійснення модернізації держава повинна сформулювати і проводити ефективну науково-технічну, інституціональну, фінансову, інформаційну і структурну політику. Розглянемо ці складові окремо.

Науково-технічна політика держави включає вибір пріоритетів, розробку і реалізацію цільових програм для їх досягнення. Інституціональна політика полягає у створенні необхідних правових, організаційних і ціннісних структур, що підтримують інвестиційну активність та забезпечують сприятливі умови для нововведень. Для організації вітчизняного науково-виробничого потенціалу в конкурентоспроможні структури необхідно проводити активну державну політику підтримки формування високотехнологічних суб'єктів господарювання. Це потребує відновлення довгих технологічних ланцюгів з розробки та виробництва наукоємної продукції. Для рішення даного завдання необхідно, з одного боку, здійснити возз'єднання технологічно спряжених виробництв, що були розірвані приватизацією або створити нові технологічні ланцюги, які були втрачені при розпаді союзної держави. З іншого боку, потрібно стимулювати розвиток нових наукоємних компаній, що є конкурентоспроможними, шляхом застосування різноманітних інструментів промислової політики: пільгових кредитів, державних закупівель, субсидування науково-дослідних робіт тощо.

До фінансових умов активізації розвитку науково-виробничого потенціалу, що має втілювати держава, варто віднести: створення інститутів довгострокового кредитування розвитку виробництва та механізмів проектного фінансування перспективних, але ризикових науково-технічних проектів, звільнення інноваційної діяльності від оподаткування, активне державне стимулювання проривних напрямів НТП, що передбачає фінансування фундаментальних та часткове фінансування прикладних досліджень, венчурне фінансування новітніх розробок через різноманітні фінансові інституції.

Інформаційні передумови активізації науково-виробничого і інтелектуального потенціалу полягають у формуванні відкритої інформаційної інфраструктури, що забезпечує доступ до сучасних наукових знань та технічних досягнень, функціонуванні системи оцінки та вибору пріоритетних напрямів НТП. Така система має допомагати як державі, так і приватним організаціям та громадянам у правильному визначенні перспективних напрямів розвитку з метою ефективного використання наявних ресурсів.

Важливою передумовою успішного подолання системної кризи має стати науково обґрунтована стратегія розвитку нового технологічного укладу, яка має поєднувати стратегію лідерства у тих напрямках, де український науково-промисловий комплекс має наукові та технологічні переваги, стратегію наздоганяючого розвитку у напрямках, де наявне відставання, та стратегію випереджаючого розвитку комерціалізації за іншими напрямками.

Антикризова політика, що проводилася в Україні після 2008 р., була спрямована здебільшого на стабілізацію фінансового сектора, і знайшла свій прояв в рефінансуванні комерційних банків державним коштом з можливістю їх подальшого виходу.

У більшості розвинутих та трансформаційних країн антикризова стратегія полягала у виділенні коштів на підтримку модернізації та інноваційної активності економіки. Так, частка витрат на розвиток передових технологій з метою модернізації енергетичної, транспортної і житлово-комунальної інфраструктури в антикризовій програмі Кореї склала 80,5%, в Китаї – 37,8%, в країнах ЄС – 58,7%, але в Росії – не більш як 1,5%, при тому, що у світі в цілому – 15,6% [3].

На сучасному етапі багато країн працюють над створенням нової моделі антикризового національного і глобального розвитку, головними рисами якої є усталеність, більш повна кореляція та врахування економічних, соціальних та екологічних факторів. Важливими завданнями, що сприятимуть усталеному розвитку такої економіки, є:

- пріоритетний розвиток наукоємних, високо-технологічних, обробних та інфраструктурних галузей, які мінімально впливають на навколишнє середовище;
- забезпечення екологічних умов життя населення;
- втілення ефективних заходів щодо скорочення забруднення довкілля;
- зменшення частки сировинного сектору в економіці;
- підвищення ефективності використання природних ресурсів та їх економія, що має призвести до суттєвого скорочення затрат природних ресурсів і обсягів забруднень на одиницю кінцевого результату (зниження показників природоємності).

Для досягнення параметрів сталого розвитку вочевидь необхідно компенсувати вичерпання природного капіталу за рахунок збільшення інвестицій у людський та фізичний капітали. В практичному плані доцільно суттєве збільшення інвестицій в науку, освіту, охорону здоров'я, інноваційний розвиток.

У зв'язку з переходом до нової моделі економічного розвитку у світі відбувається формування нового економічного (зеленого) курсу, основні елементи якого були запропоновані в ініціативі Програми ООН з охорони навколишнього середовища (UNEP) у 2008 р.

Вже сьогодні обсяг випуску глобальної екологічної індустрії у світі складає більш ніж 600 млрд дол. на рік. Реалізація нового зеленого курсу передбачає мінімізацію використання невідновлювальних корисних копалин для виробництва електроенергії за рахунок інвестицій у відновлювальні енергоносії, а також запровадження обов'язкової енергозбереження. На сучасному етапі глобальні інвестиції в екологічно чисті енергоносії досягли 160 млрд дол. і продовжують зростати [4]. Все це дозволяє суттєво знизити попит та затрати на виробництво електроенергії, а також її вартість.

В антикризових програмах багатьох розвинутих країн чільне посідають заходи щодо модернізації екологічної компоненти. Наприклад, у США відповідно до плану Б. Обама виділено більше 50 млрд дол. на екологізацію економіки, який передбачає створення новітніх «зелених» технологій, заходи щодо енергозбереження, нові робочі місця у перспективних з екологічної точки зору видах діяльності та інші. Скандинавські країни здійснюють реструктуризацію економіки на користь галузей, які виробляють нові екологічно сумісні технології, продукти та послуги. В умовах глобальної кризи така реструктуризація відбувається за рахунок державної підтримки екологічно передових видів діяльності за мінімальної підтримки традиційних виробництв.

Великий вплив на модернізацію глобальної економіки чинить боротьба з глобальною зміною клімату та підвищення її енергоефективності. Прагнення країн ЄС скоротити до 2020 р. викиди парникових газів на 20%, підвищити енергоефективність на 20% і довести долю відновлювальних джерел енергії до 20% (план 20:20:20) радикально змінить економіку Європи. З іншого боку, США заявляють про амбітні плани щодо скорочення викидів на 50% до 2050 р., а потім і до 80% до 2080 р., що спричинить великі структурні зміни в американській економіці та зростання темпів її інноваційного розвитку. Вже сьогодні ключовим визначенням ефективної економіки стає «низьковуглеводна економіка», головними характеристиками якої є висока енергоефективність та мінімальний вплив на довкілля.

Економічний механізм інноваційної економіки через систему податків, позик, пільг, сприятливого інвестиційного клімату і т. ін. стимулює створення і використання знань для забезпечення зростання та стримує види діяльності, що виснажують природний капітал та забруднюють довкілля. На сучасному етапі розвитку в провідних країнах широко застосовують механізми стимулювання «низьковуглеводної» економіки.

Отже, реалізація енергетичних і кліматичних пріоритетів розвинутими країнами означає і значне скорочення екологічного тиску через щільну кореляцію величин енергоспоживання, використання природних ресурсів, викидів парникових

газів і об'ємів забруднень. Все це означає, що у найближчі десятиріччя в розвинутих країнах буде побудована сучасна модель економіки з новою інноваційною і технологічною основою, найважливішою характеристикою якої буде мінімальний вплив на довкілля. Ці зміни призведуть до зменшення обсягів споживання країнами природного газу та нафти, а відтак, таким великим експортерам енергоресурсів, як Росія, також варто подумати про модернізацію власної економіки і переходу від експортно-сировинної моделі розвитку до інноваційної.

Переходячи до практичних завдань антикризової соціально-економічної модернізації України та запровадження відповідних реформ, треба зауважити, що це означає вирішення трьох взаємопов'язаних проблем, а саме: модернізація державної економічної політики, модернізація виробничо-технологічної бази економіки, модернізація системи соціального захисту населення [5].

Інструментом соціально-економічної модернізації є здійснення реформ, спрямованих на запровадження найбільш ефективних стратегій та механізмів управління соціально-економічними процесами в країні. При цьому безумовним імперативом має стати практична реалізація моделі сталого розвитку, що забезпечує інтегральне поєднання економічної ефективності, соціальної справедливості, ресурсної збалансованості та екобезпеки.

Модернізація фіскальної політики вимагає перегляду чинних, законодавчо затверджених, зобов'язань держави з точки зору їх фінансового забезпечення з метою приведення у відповідність з фінансовими можливостями країни, запровадження середньострокового бюджетного планування, прийняття змін до Податкового кодексу. Першочерговими завданнями цієї сфери є:

- розробка політики оподаткування малого бізнесу на найближчі 5-7 років та її законодавчого супроводження;

- розширення бази оподаткування шляхом запровадження нових податків та модернізації вже існуючих, наприклад, податку на нерухомість, депозити тощо;

- прийняття закону про єдиний соціальний внесок, який має визначити єдину систему збору, обліку внеску, надання права контролю та проведення перевірок одній установі. Для осіб, які обрали спрощену систему оподаткування, він має бути встановлений на мінімальному рівні.

Модернізація монетарної політики передбачає застосування наступних заходів:

- створення економічних та інституційних передумов переходу до режиму інфляційного таргетування в середньостроковій перспективі. Це означає, що НБУ за допомогою дисконтної ставки буде фактично регулювати вартість грошей в економіці та через механізм монетарної трансмісії відповідно впливати на рівень інфляції й темпи економічного зростання;

- забезпечення незалежності НБУ від політичного впливу. З цією метою варто реорганізувати Раду НБУ, відмовившись від квотного принципу формування та перетворити її на технічний орган. При цьому слід також посилити відповідальність НБУ за ефективність монетарної політики. Все це може забезпечити прийняття нового закону про Національний банк України.

У сфері регуляторної політики, приватизації та захисту прав власності модернізація має сприяти вирішенню наступних завдань:

- забезпечення рівних умов функціонування державних та приватних підприємств;

- запровадження повідомлювального принципу реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності;

- спрощення механізмів виходу з ринку, зокрема процедури закриття бізнесу без банкрутства та суттєвого покращення процедури банкрутства;

- скорочення переліку об'єктів, що не підлягають приватизації;

- забезпечення публічності передприватизаційної та післяприватизаційної діяльності Уряду та об'єкта, що підлягає приватизації;

- впорядкування відомостей щодо прав володіння матеріальними та нематеріальними активами (кадастр земельних ділянок, розвинута система депозитарних інституцій, бюро кредитних історій, реєстри підприємств та компаній), створення загальнонаціонального реєстру відомостей про заставу, врегулювання правил та процедури доступу до вказаних даних та відповідного закону. У цій сфері на законодавчому рівні важливи також будуть модернізація закону про державні закупівлі, прийняття закону про статус Фонду державного майна, який би покладав на ФДМУ функції управління об'єктами державної власності та забезпечення ефективності та прозорості приватизаційного процесу, повноваження щодо контролю за дотриманням виконання інвестиційних зобов'язань.

У соціальній сфері модернізація повинна закріплювати безумовне запровадження принципу формування соціальних зобов'язань держави в рамках бюджетних можливостей, а соціальна допомога має надаватися винятково на адресній основі, переважно у грошовій формі. Бенефіціарами такої допомоги мають бути лише домогосподарства, доходи яких є нижчими за встановлений рівень бідності. Ще одним кроком має стати упорядкування категорій людей, що мають право на різного роду соціальні пільги, а це вимагає завершення формування реєстру пільговиків. Необхідно відмовитися від практики надання пільг за професійною ознакою, тоді як пільги мають надаватися лише за одним статусом пільговиків. Важливим завданням модернізації соціальної сфери є продовження пенсійної реформи, що вимагає здійснення наступних заходів:

- перегляд системи надання пенсій пільговим категоріям пенсіонерів з тим, щоб визначити максимальний розмір пенсій та перейти до виплати вищих пенсій окремим професійним групам на третьому рівні пенсійної системи;

- поступове підвищення віку виходу на пенсію для жінок та чоловіків, а також поступове підвищення віку виходу на пенсію для окремих професійних груп;

- запровадження другого рівня пенсійного забезпечення, розвиток регуляторного середовища третього рівня пенсійного забезпечення. Ухвалення законодавчих актів, які необхідні для запровадження другого та третього рівнів пенсійного забезпечення.

Враховуючи досвід провідних країн, невідкладним практичним завданням модернізації екологічної сфери в Україні є вдосконалення інформаційних, інституціональних, правових, регуляторних та економічних механізмів екологічного управління та його інтеграція в усі сфери державної політики та господарювання. Одним з головних принципів, якого повинні дотримуватися суб'єкти виробничої діяльності, є принцип - «забруднювач повинен платити», через що забруднення чи

хижацьке ставлення до природних ресурсів стає невідгидним за рахунок прогресивних штрафів та високих ставок за забруднення та природокористування. Для забезпечення модернізації екологічної сфері конче потрібна розробка концепції інтегрованого екологічного управління та власної моделі розвитку зеленої економіки України.

Виходячи із вищенаведеного, концептуальні засади антикризового розвитку та модернізації України полягають у випереджальному становленні базисних виробництв нового технологічного укладу, створенні його ядра і несучих галузей, що стане головним стрижнем концепції нової індустріалізації та дозволить забезпечити високі темпи соціально-економічного зростання. Ключовим фактором формування нового технологічного укладу має стати розвиток нано-, біо-, еко- та інформаційних технологій. Для цього державі необхідно сконцентрувати вкладення ресурсів в розвиток перспективних виробничо-технологічних комплексів нового технологічного укладу, що в свою чергу потребує створення системи цілеспрямованого управління фінансами, яка включає відповідні механізми грошово-кредитної, податково-бюджетної і валютної політики. Для досягнення синергетичного ефекту від втілення такої системи

потрібно забезпечити і комплексність формування виробничих кластерів нового технологічного укладу та погодження макроекономічної політики з пріоритетами довгострокового науково-економічного розвитку.

Висновки. У цілому стратегія антикризового соціально-економічного розвитку України полягає у створенні системи стратегічного планування, що спроможна виявляти перспективні напрями економічного зростання та спрямовувати діяльність державних інститутів на їх реалізацію; формуванні схем фінансування проектів щодо створення та розвитку виробничо-технологічних комплексів нового технологічного укладу та сфер споживання їхньої продукції; проведенні макроекономічної політики, спрямованої на забезпечення сприятливих умов щодо інноваційної діяльності.

Модернізація економіки України повинна відповідати пріоритетам концепції сталого та людського розвитку. В умовах глобальних викликів Україна має здійснити реструктуризацію національної економіки, перейти від експортно-орієнтованої моделі розвитку до інноваційно-інвестиційної моделі, через розвиток людського капіталу та заснованої на використанні найбільш потужного відновлювального ресурсу людства – знаннях.

Список літератури:

1. Білорус О.Г. Еволюція ролі транзитивних держав у світосистемі глобалізму / Білорус О.Г. // Економічний часопис – XXI. – 2012. – № 11-12(1). – С. 3-6.
2. Провальное глобальное экономическое восстановление [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://hvylya.org/analytics/economics/11569-provalnoe-globalnoe-ekonomicheskoe-vosstanovlenie.html>.
3. Глазьев С. Стратегия модернизации российской экономики в условиях мирового кризиса [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gidepark.ru/user/sergeyglasiev/article/85193http://www.gidepark.ru/user/sergeyglasiev/article/85193>.
4. Бобылев С.Н. Модернизация и экспортно-сырьевая модель экономики [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.alternativy.ru/en/node/1419>.
5. Модернізація України: пріоритети реформ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zn.ua/articles/59771>.

Бондарец М. В.

Институт всемирной истории Национальной академии наук Украины

АНТИКРИЗИСНАЯ КОНЦЕПЦИЯ СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКОЙ МОДЕРНИЗАЦИИ УКРАИНЫ: ПРИОРИТЕТЫ РЕФОРМ

Резюме

В статье рассмотрены антикризисные концепции и соответствующие стратегии модернизации ведущих стран и Украины. Акцентировано внимание на практических стратегиях реформирования социально-экономического развития и исследовании их эффективности в практике государственного менеджмента. Доказано, что модернизация экономики Украины должна отвечать приоритетам концепций устойчивого и человеческого развития.

Ключевые слова: глобальный системный кризис, модернизация, антикризисная концепция, социально-экономическое развитие, новый технологический уклад.

Bondarets M. V.

Institute of World History of the National Academy of Science of Ukraine

ANTI-CRISIS CONCEPTION OF SOCIAL-ECONOMIC MODERNIZATION OF UKRAINE: PRIORITIES OF REFORMS

Summary

In the article was coincided the anti-crisis conceptions and appropriate strategies of modernization of leading countries and Ukraine. Was accentuate attention on practical strategies of social-economic development and researching of their effectiveness in practice of government crisis management. It is proved that modernization of the economy of Ukraine has meet the priorities and concepts of sustainable and human development.

Key words: global systematic crisis, modernization, anti-crisis conception, social-economic development, new technological structure.